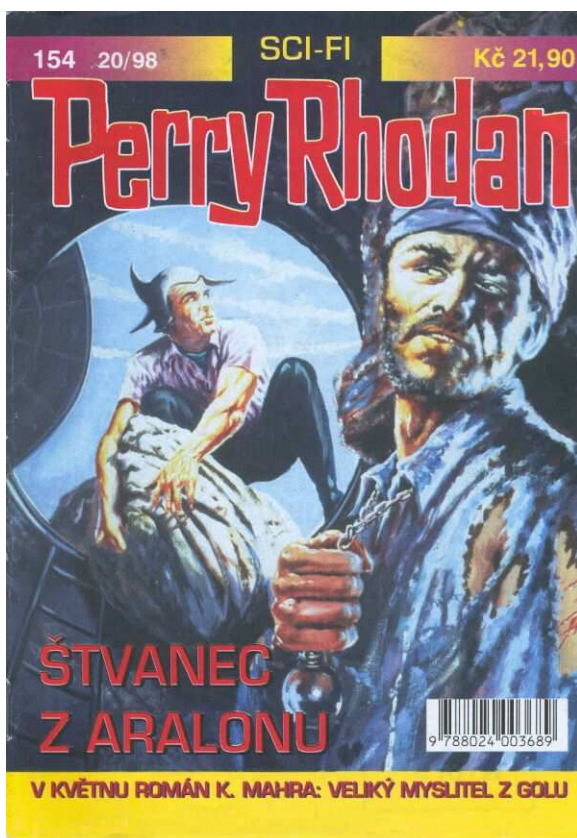

WILUAM VOLTZ

Štvanec z Aralonu

Knihovnička Perry Rhodan 154

Přeložil Jaroslav Kuřák

Darfass byl zvyklý, že mu zákazníci přicházejí do krámků pozdě večer, až se nad park snese noc. Večer posedával u kamen za pultem a přimhouřenýma očima pozoroval chodce, kteří míjeli jeho obchod.

Darfass byl starý tělnatý muž, mazaný a chladnokrevný, s geniálním instinktem pro dobré obchody. Jeho krámek nepotřeboval moderní vzhled ani viditelnou reklamu. Vstup byl zahalen ohmataným, děravým sametovým závěsem. Ve výloze ležel prastarý termopaprskornet pozemského typu se záhadnými znaky na pažbě. 'Darfass své'zákazníky zásadně podváděl. Ti to věděli a mlčky to trpěli, protože Darfass byl jediným obchodníkem na Aralonu, který obchodoval s Pounery. Kromě toho jej podváděli i dodavatelé. Nikdo netušil, jak je bohatý. Nikdo ho nikdy neviděl jinak než v ošuntělých kalhotách a neforemné košili.

Darfass překvapeně vzhlédl, když do jeho obchodu vstoupil muž s puškou v ruce a namířil mu na břicho. Onen muž vypadal zanedbaně a oddechoval, jako by dlouhou dobu utíkal. Darfass vytřeštil oči. Poznal, že před sebou nemá Arase. Vetřelec byl Pozemšťan.

Cizinec si ho zkoumavě prohlížel.

„Jste tady sám?“ zeptal se interkosmem.

„Můžete se přesvědčit,“ navrhoval Darfass. „Vzadu najdete jenom jedno lůžko.“

Pozemšťan se podíval přes výlohu na park, jako by ho odtud měl někdo pronásledovat. Vyčkával. Ještě pořádně nevěděl, jak se má zachovat.

„Zamkněte krám!“ přikázal.

Darfass vstal, odkráčel ke dveřím a zahákl vchod. S omluvou se zašklebil: „Bohužel to jinak nejde,“ řekl. „Obchod je otevře-nej bez přestávky.“

„Vyvěste Štít, že jste náhle onemocněl,“ nařizoval mu Pozemšťan.

„Nechci, aby nás obtěžovali zákazníci.“

Darfass odešel za pult a vytáhl list papíru, na který pak tourguicky napsal:

DNES MIMOŘÁDNÁ NABÍDKA

Cizinec na něj pozorně hleděl a když chtěl Darfass s listem vyjít ven, zastavil ho, vyškubl mu papír z ruky a roztrhal jej na kusy.

„Napište to v interkosmu,“ řekl.

Darfass pokrčil rameny a vrátil se za pult.

„Chcete mě vykrást?“ zeptal se klidným hlasem.

Gesto hlavně pušky mu naznačilo, že si má pospíšet. Darfass připevnil nový list papíru na výlohu.

„Kde skladujete zboží?“ zjišťoval Pozemšťan.

Obchodník věděl, že nemá smysl lhát. Ukázal za pult do temné šachty.

„Dá se to zespodu zamknout?“

Darfass přikývl. Musel myslet na tisíce Pounerů, které tam dole držel. Jak je chtěl Pozemšťan dostat ven? A hlavně - co s nimi chtěl udělat?

„Vezměte si svítilnu a jděte napřed.“

Darfass pohlédl k parku, ale nikdo z kolemjdoucích si ho nevšímal. Vzal tedy do ruky svítilnu na atomovou baterii a sestupoval před cizincem do hlubiny.

Pozemšťan čekal, až Darfass pečlivě zamkne. Osobně pak zkontroloval uzávěry. Pounerové začali tiše kňourat.

„Co je to?“ zjišťoval cizinec.

Darfass na něj překvapeně pohlédl.

„No přece Pounerové. Teď jsme je vyrušili...“ řekl a posvítil na řadu klecí, ve kterých byla umístěna malá modrooká zvířata s huňatými ohony.

„Přineste provaz!“ unaveně rozkázal hubený Pozemšťan.

Darfass si pospíšil, aby mu vyšel vstříc. Pozemšťan Darfassův provaz mlčky vzal a pak ukázal na židli.

„Posaďte se.“

Darfassovi nic jiného nezbylo. Muž ho pak připoutal tak, že se nemohl pohnout.

„Jestli budete křičet, zemřete,“ pohrozil tajemný vetřelec. Pak si rozložil na zem několik pytlů a lehl si na ně.

Darfass vytřeštěně sledoval, jak cizinec usíná. Ve slabém světle mohl Pozemšťana pozorovat. Byl to velký muž - velký unavený muž. Sáty měl rozedrané, oči propadlé a temné kruhy pod očima. Pounerové se pomalu uklidňovali. I Darfass se pokoušel usnout, ovšem pořád se musel pohledem vracet k Pozemšťanovi... Náhle objevil tenký řetízek, který měl cizinec kolem krku. Trpělivě čekal až se pohne, aby zjistil, co to na krku vlastně nosí. Možná nějaký amulet. Pozemšťan spal pevně, ale občas mu tělo samovolně škusblo. Nervy musel mít ve stálém napětí.

Po velmi dlouhé době se Pozemšťan otočil a potrhanou košili mu vyklouzl buněčný aktivátor.

Darfassovi se rozbušilo srdce. Tohle byl neuvěřitelný objev! Zdálo se mu, že snad sní. . . Darfass byl starý muž, ale i ve svém ubohém krámku už nasbíral spoustu informací z mnoha planet.

A teď ani ne pět metrů od něj ležel na prsou k smrti vyčerpaného muže jeden z největších zázraků vesmíru - buněčný aktivátor. Celá léta nebyl Darfass takhle vzrušený.

Trhal pouty, ale nemohl se jich zbavit.

Nebylo pochyb, že Pozemšťan prchá. Kdo ho honil? Agenti Perryho Rhodana? Jednotky Impéria? Arasové? Pravděpodobně záviselo jen na osobnosti pronásledovatele, zda najde úkryt nebo ne. Pokud byli ve hře legendární mutanti, uprchlík neměl sebemenší šanci. Protože pronikl až k Darfassovu krámku, Darfass o mutantech zapochyboval. Bezpečný cit mu říkal, že pravděpodobně půjde o skupinku, která ví o existenci přístroje. Ta zabrání všemu, co by rozšiřovalo okruh zasvěcených, protože tím by jenom stoupl počet těch, kteří by po aktivátoru zatoužili.

Nový konkurent v boji o aktivátor nyní seděl spoután na židli a přemýšlel, jak cizince přelstít a ukrást mu zázrak věčného života. Přes rozlehlé přistávací pole se řítíl malý červený vůz. Za ním uhánělo vozidlo hasičů.

„Támhle jsou,“ zamumlal Sorgun a přistoupil k Hefneru-Setonovi. Velitel se podíval k otevřenému výstupu z KOTARKU. Pak se zahleděl na park, ve kterém se Pozemšťan před několika minutami ztratil.

„Budou chtít vědět spoustu věcí,“ temně poznamenal Sorgun.

„Budou se nás vyptávat, proč KOTARK nepřistál ve vyhrazeném prostoru...”

„Nesměj nám dostat,“ přerušil ho Hefner-Seton. „Když dovolíme, aby nás odvedli, vytáhnou z nás tajemství buněčného aktivátoru. Tím bychom ztratili poslední šanci ho získat. Prostě taky zmizíme.

Možná, že se nám podaří Pozemšťana najít/1

„Vyšlou za námi pátrací skupinu. Prázdná loď se jim určitě nebude líbit.”

Konec věty už vysoký Aras neslyšel, protože se rozběhl. Sorgun se také pohnul. Na okraji parku dohnal velitele. Schovali se v křoví a sledovali robotská vozidla, která dospěla ke KOTARKU, Roboti si s lodí pravděpodobně nevěděli rady. Pak se jim ale podařilo vyslat impuls, který ji otevřel a vysunul rampu.

„Co teď?” zeptal se Sorgun.

„Až zjistí, že na palubě nikdo není, svolají Lékařskou radu. Nakonec na KOTARK přijdou experti. Než začne pátrání, uplyne nejméně hodina.” Spokojeně přikývl. „Budou pátrat s celým mužstvem...”

Sorgun se třásl rozčilením a strachem. V duchu bojoval s rozhodnutím, zda má dál hledat buněčný aktivátor, anebo zda se má vzdát pátrací jednotce.

Hefner-Seton zkušeně poznal, že má co dělat s mužem, který může způsobit problémy. On sám se aktivátoru nehodlal vzdát... A nehodlal se zbytečně vystavovat ohrožení jenom proto, že by s sebou měl zakomplexovaného strašpytla.

Tiše rozhrnul listoví a ještě jednou vzhlédl nahoru ke kosmodromu. „Bude lepší, když se nyní rozdělíme," řekl.

Sorgun ustrašeně zavrtěl hlavou.

„Máte strach?" zeptal se Hefner-Seton.

„Nejsme ozbrojeni," zamumlal Sirgun. „Co když nás doženou?"

„Sežeňte si nějaké jiné oblečení, pokud možno nenápadné," navrhoval velitel. „Pozemšťan se jistě pokusí proniknout do Dounu, kde leží základna Impéria."

Sorgun se křečovitě ušklíbl. „Doun leží na opačné straně Velkého oceánu. Jak by se tam mohl dostat?"

Hefner-Seton mávl rukou. „Dostal se z druhé planety soustavy Veander až na Aralon, na to nezapomínejte."

Museli zmlknout, protože kolem nich procházel postarší Aras.

Hefner-Seton počkal až přejde a pak vylezl z křoví.

„Kupředu!" rozkázal. „Vy zmizíte tímhle směrem, já opačným."

Sorgun se rozběhl přes pěstěný trávník. Brzy nato zmizel svému bývalému nadřízenému z očí. Hefner-Seton si s úlevou oddechl.

Nyní se mohl sám intenzivnější postarat o uprchlíka.

Aras se pokoušel vmyslet do Pozemšťanovy situace. Majitel aktivátoru byl na Aralonu cizí, všichni zdejší lidé ho museli zákonitě považovat za nebezpečného cizáka. Pravděpodobně ani nevěděl, že podstatná Část zdejších měst je umístěna pod zemí. Třetina planety byla poddolovaná, její povrch pak většinou tvořily parky.

Nejdříve ze všeho však potřeboval zbraň. Pronásledovaný nezaváhá a bude střílet, jakmile zjistí, že má někoho v patách.

Hefner-Seton počkal až se park vylidní a pak se vydal na cestu.

Roboti stále ještě prohledávali KOTARK a její okolí, aby vyřešili tajemství zmizelé posádky.

Potom ho napadlo, kde sežene zbraň. Tady v blízkosti parku byl jeden prastarý krámek, kde se údajně prodávali pašovaní Pounerové.

Vzpomínal si, že když tudy nedávno šel, viděl ve výloze starý paprskomet.

Přidal do kroku a o několik minut později stál před krámkem a díval se do výlohy, kde vedle paprskometu ležel lístek s omluvou, že je pro nemoc zavřeno.

Aras se číhavě rozhlížel. Momentálně nebyl nikdo nablízku. Sametový dveřní závěs byl jenom lehce zaháknutý. Opatrně jej otevřel a rychle vstoupil dovnitř.

Nikde nikoho neuviděl. Aras rychle kráčel do zadní místnosti, aby zkontroloval lůžko. Bylo studené, stejně jako varná deska. Pouze atomová kamna v prodejně fungovala.

Zarazil se.

„Darfassi!“ zvolal. „Darfassi, kde trčíte?“

Žádná odpověď. Hefner-Seton chvíli naslouchal. Pak si to namířil k výloze a sebral odtud ten paprskomet. Ale zklamaně zjišťoval, že je nepoužitelný. Zlostně jej zahodil do kouta.

Ještě jednou se rozhlédl a pak prodejnu opustil.

Pravděpodobně bylo nesmyslné a nebezpečné pátrat po uprchlém Pozemšťanovi, ale nechtěl se vzdávat. Pokoušel se vmyslet do Pozemšťanovy situace a podle toho jednat.

Když se Hendrik Vouner probudil, nejdříve ze všeho sáhl po aktivátoru. Teprve pak se věnoval obchodníkovi. Stařec ho pozoroval se směsicí strachu i zájmu. Vouner schoval aktivátor pod roztrhané sako a vstal.

„Rozvažte mě," požadoval Darfass. „Mám už všechno ztuhlé."

Vouner pokrčil rameny a vykročil k Darfassovi. Rychle mu uvolnil pouta. Darfass se opatrně pohnul. Tiše zasténal, postavil se, ale pak klesl zpátky na židli.

„Musíte si trochu namasírovat nohy," doporučoval mu Vouner.

Darfass po něm vrhl zlostný pohled a Vouner mu posvítíl do obličeje. „Vy jste viděl můj aktivátor, že?“

Obchodník zvedl ruce, aby si zastínil obličej.

„To mě kvůli tomu zastřelíte?“

„Bude záležet jenom na vás," nepřívětivě se usmál Vouner.

„Potřebuju pár informací."

Darfass si masíroval lýtka. Museí se hodně předklonit, protože mu bránilo vypouklé břicho.

„Ptejte se, Pozemšťane!" zasupěl.

„Jak se co nejdřív dostanu na základnu Impéria?“

Darfass přerušil masáž a nevěřícně vzhlédl.

„Základna Impéria leží v Dounu. A Doun je na opačném břehu

oceánu."

To Vouner nečekal. Nečekal, že se jeho cíl bude nacházet nedosažitelně daleko na jiném kontinentu. Bylo pro něj těžké skrýt své zklamání.

„Jak daleko to je k pobřeží?" zjišťoval.

Tentokrát Darfass s vstal. „Nesnažte se tam dostat, máte to marný."

„Jezdí přes moře nějaké lodě?"

„Ne. Na pobřeží najdete pár sportovních člunů, ale s těma se do Dounu nedostanete. Do Dounu se lítá... Kromě toho je v Paschi transmitterová stanice pro lidi, který hodně spěchají. Cena je ale vysoká a musíte se dát identifikovat."

„Potřebuju nové šaty," řekl Vouner. „Můžete mi pomoci?"

Darfass na něj zamyšleně pohlédl. „Proč bych to dělal? Nechoval jste se ke mně hezky."

Vouner zvedl karabinu. „Můžu vás k tomu přinutit!"

„No dobrá, dobrá, pomůžu vám do Pasche. Je to sice šílenství, ale třeba to pro mě bude dobrý obchod. Půjdu s váma."

„Vy?"

Darfass přikývl. „Bez světaznalého průvodce se do Pasche nikdy nedostanete..."

„Vy nejste hlupák," podotkl Vouner. „Dříve nebo později na mě celá planeta uspořádá honičku, protože pár kosmonautů ví, že mám aktivátor. To už musíte mít pádný důvod, když mě chcete doprovázet."

„Mám rád nebezpečí," pohladil si Darfass břicho. „Počítám, že se vám přihodí něco zlého."

„To byste si pak mohl vzít aktivátor, že? To vás žene kupředu!"

Darfass přikývl. Zatímco dával Pounderům do klecí krmení, říkal:

„Pokud bychom však oproti očekávání přece jenom měli úspěch, budete mi muset zaplatit patřičnou odměnu."

Vouner si ho pohrdavě změřil. „Myslím, že tomu asi rád pomůžete!"

„Tady riskujete vy, ne já."

„Dobrá," zavrčel nakonec Vouner. „Ale nespustím z vás oči."

„Obstarám vám nenápadné oblečení... Možná, že vám seženu i průkaz, který by na vás seděl. Ale bude to chvíli trvat, protože musím jednat opatrně."

Vouner však pojal novou nedůvěru.

„Co budu mezitím dělat já?"

„Zůstanete tady!" zašklebil se Darfass. „Tady ve sklepech vás nikdo

nenajde."

Trvalo poměrně dlouho, než se Darfass vrátil. „Mluvil jsem s vojákama," šklebil se.

„No a?"

„Jak se jmenujete?"

„Vouner," řekl Pozemšťan. „Hendrik Vouner."

Obchodník se spokojeně zachichotal. „Vojáci pátrají po posádce lodi KOTARK. O vás očividně nevědí."

„Na palubě byli jenom dva Arasové," řekl Hendrik. „Museli jim přece podat hlášení."

Darfass si přitáhl bednu a posadil se na ni.

„Víte co, vyprávějte mi váš příběh..."

Vouner mu řekl o posádce lodi Pozemšťanů, která ztroskotala na druhé planetě soustavy Velander. Vyprávěl o tom, jak on jediný katastrofu přežil a našel v džungli aktivátor. Vyprávěl i o tom, jak signály aktivátoru přilákaly loď KOTARK, jak se mu podařilo přelstít její posádku a odletět z planety jenom s kapitánem a jedním důstojníkem, kteří pak zase přelstili jeho a místo na Zemi s ním odletěli na Aralon.

„Kromě Hefnera-Setona byl na palubě ještě spojař," ukončil vyprávění Vouner.

„A oba mlčeli...", vzdychl Darfass. „Proto vás vojáci nehledají. . . Ti dva zřejmě taky utekli. Aby vás hledali, a aby hledali váš aktivátor, že?"

To znělo logicky. Vouner tuto situaci zvážil a pochopil, že mu dává značnou naději na úspěch.

„Takže vyrazíme do Pasche," zašklebil se Darfass a zkrřížil ruce na břiše.

Vouner vstal. Oči se mu podivně leskly.

„Do Pasche..."

O tři dny později se vojáci z okolí Darfassova krámku stáhli.

Čtyřikrát byli uvnitř na kontrole a Vouner pokaždé zadržoval dech, když naslouchal dusotu jejich holínek. Čekání na svobodu bylo mučivé. Nesmrtelný Hendrik Vouner na ni čekal ve sklepe společně se stovkami malých zvířátek. . . Konečně Darfass sestoupil dolů, aby mu oznámil: „Jsou pryč." Vouner vyskočil ze židle. „Myslíte si, že vojáci chytily ty dva Arase?" „Určitě ne," mínil Darfass. „Někam se schovali. Možná pod

zemi. Obyvatelstvo podzemních měst se dá jen těžko zkontrolovat."

Vouner nakopl židli. „Konečně můžu vylézt z téhle kryší díry!“ „Jenom klid,“ mírnil ho Darfass. „Hlavně klid. Nejdříve ze všeho vám obstarám ty šaty.“

Vouner mezitím pochopil, že starci nemá smysl odporovat, protože tenhle svět dokonale znal. Proto ho musel bezpodmínečně poslouchat.

„Ted' můžete odejít nahoru do krámu,“ navrhoval Darfass. „Přes den nikdy nemám zákazníky.“

Ale Vouner odmítl. Považoval za bezpečnější zůstat u zvířat.

Uplynuly další dva dny, které přečkal ve sklepech.

„Tady,“ řekl nakonec Darfass, když za ním znovu přišel. „Něco jsem vám přinesl.“

Když Vouner otevřel balíček, překvapeně zíral na jakýsi plášť.

„Co je to?“

Darfass vysvětloval: „Něco jako uniforma. Různé lékařské instituty najímají na všemožných planetách dobrovolníky pro lékařské experimenty. Tihle lidé požívají velkou úctu a jsou mezi nima i Pozemšťani. Všichni nosí takové pláště.“

„Dobře,“ přikývl Vouner. „To by šlo.“

Odložil rozedrané šaty a oblékl si věci od Darfasse.

„Ted' už se jenom oholit a umýt.“

Darfass ukázal ke schodišti. „Nahore je všechno připraveno... Budete si během koupele chtít někam odložit aktivátor?“

Vouner zavrtěl hlavou.

Hefner-Seton počkal až robotské komando přejde ulici a zmizí mezi plochými halami skladiště. Pak vylezl spoza vozidla, kde se ukrýval, a rozhlížel se. Ulice byla takhle brzy ráno vylištěná.

Hefner-Seton se za těch několik dní přizpůsobil situaci. Už na sobě neměl kosmonautskou kombinézu, ale šaty obyčejného občana Aralonu. Tvář měl pečlivě namaskovanou. Bývalý velitel KOTARKU takhle vypadal o třicet let mladší.

Utekl od vozidla, které ho přivezlo na podvozku až z Forungsu, aniž by si ho roboti všimli.

Podstatná část obyvatelstva Aralonu žila pod zemí. V nitru planety se nacházela rozlehlá města. V parcích na povrchu se zdržovalo jenom mizivě málo Arasů.

Hefner-Seton byl během svého života v Paschi jenom jednou, takže se tam příliš nevyznal. Přímo na pobřeží byly vykopány obrovité tunely, uzavřené elektromagnetickými zábranami. V dávno minulých

časech býval Pasch nejmocnějším městem Aralonu. Jeho odvážní mořeplavci ovládli celý kontinent a všude na pobřeží budovali základny. Když však přišla ke slovu moderní technika, Pasch o svou pozici přišel. Bylo rychlejší dopravovat zboží raketami než loděmi. Pasch zůstal nadále velkým městem, ale obyvatelstvo stále snilo o minulých časech. Pasch ztratil na přitažlivosti, nyní určovala vývoj planety Arasů jiná města.

Hefner-Seton nastoupil najeden z dopravních pásů, které vedly do podzemí. Tunel byl osvětlený. Na stěnách visely plakáty s volebními slogany. Město Pasch si v těchto dnech volilo své nové .městské zastupitelstvo. Hefner-Seton si lhostejně prohlížel barevné plochy se jmény a obrázky. Nic mu neříkaly.

Tunel ho dopravil až na okraj města. Tam však byly brány zavřené. Seskočil z pásu před dvěma strážními roboty, kteří ho k tomu vyzvali.

„Odkud přicházíte?“ zeptal se jeden z nich.

Hefner-Seton bleskurychle přemýšlel. Pravděpodobně se už i tady vědělo o podivné lodi bez posádky. Každá podezřelá osoba bude kontrolována. Hefner-Seton se zhluboka nadechl a odpověděl: „Z Hosoolu.“

„Průkaz,“ zavrčel robot.

Hefner-Seton pokrčil rameny.

„Proč? Žádný u sebe nemám.“

Druhý robot přistoupil blíže. Pevně popadl Arase za paži.

„Je mi líto,“ řekl robot se strojovou zdvořilostí. „Musíte být zkontrolován.“

Hefner-Seton se toužebně zahleděl na opačnou stranu brány. Volnou rukou prohledával kapsu.

„Aha!“ zvolal s předstíranou úlevou. „Tady ho mám.“

Vytáhl lístek papíru a jako omylem jej upustil na dopravní pás, který jej rychle unášel pryč odtud. Sevření paže se uvolnilo a roboti se rozběhli za domnělou legitimací.

Áras se dvěma skoky ocitl u brány a přešel na druhou stranu. První domy byly na dosah. Rozběhl se k nim.

Roboti naletěli na jeho trik, protože jejich počítačové mozky nedokázaly dostatečně rychle zareagovat... Ale za pár minut bude mít některý z velitelů v ruce bezcenný útržek papíru a pak začne pečlivě prohledávání Pasche. Město se promění v jednu velkou kontrolní stanici.

Lístek, který Hefner-Seton hodil na pás, byl jedním z nákladních lístků KOTARKU.

Příštího rána měl Darfass poprvé vysloveně špatnou náladu. Vlezl do sklepení. Vouner tušil, že stařec bude mít starost o Pounery.

„Musíte odtud zmizet," řekl Darfass.

Vouner se zatvářil nechápavě.

„Jeden můj známý převezme během my nepřítomnosti obchod," řekl Darfass. „Ale bude lepší, když vás tady neuvidí. Odejděte do parku. Přijdu za váma za pár minut."

Vouner popadl karabinu. Zbraň, kterou sebral Sorgunovi na palubě KOTARKU, měl schovanou za pasem.

„Nechtě to tady," řekl Darfass a ukázal na karabinu. „S něčím takovým se po parku nechodí."

Pozemšťan uposlechl jenom s nechtí. Paprskometná karabina mu už několikrát zachránila život, nicméně nyní ji vybil a podal Darfassovi.

„Pořád ještě mi nevěříte, co?"

Vouner neodpovídal a stařec s karabinou zmizel. Vouner pak opustil sklepení. Když stál po chvíli nahoře v krámku a díval se přes výkladní skříň na park, viděl že je ještě ráno a venku liduprázdno. „Jděte támhle k tomu velkému stromu a tam na mě počkejte," řekl Darfass.

„Žádné hlouposti!" podotkl Vouner.

Darfass jen mávl rukou...

Netrvalo dlouho a stařec přišel za Vounerem ke stromu. „Můžeme vyrazit," řekl tiše.

„Vy nemáte žádné vozidlo, ve kterém bychom mohli jet do Pasené?" zeptal se Vouner.

„Ne," zabručel Darfass. „Bylo by to nebezpečný."

Vouner se zastavil.

„A jak se tedy chcete do Pasche dostat?"

„Pěšky."

Vouner se musel bezděčně zasmát, když si pomyslel, že tenhle tlustý starý muž opravdu hodlá jít takovou dálku po svých.

„Za čtyři dny jsme v Paseni," trval na svém Darfass.

„Tak si dobře rozdělte síly," podotkl Pozemšťan. „Bylo by tragické, kdybyste to nezvládli."

„Starý člověk sice není rychlý, ale o to víc toho vydrží...", odpověděl Darfass a vykročil.

Večer měli poslední brány Forungu daleko za sebou. Darfass ještě

pokračoval v cestě bez přestávky, když se na nebi objevily první hvězdy. Už zase postupovali nějakým parkem. Našli si v něm kamenný domek a zařídili se tam na noc. Darfass připravil večeři. Vouner seděl unaven u zdi, zatímco Darfasse jako by se dlouhý pochod nijak netkl.

„Dostali jsme se dál než jsem čekal," řekl.

Vouner vklouzl do sandálů a vstal. „Musím vás prohledat," poznamenal.

„Proč?" zvedl stařec hlavu.

„V téhle chatrči budeme společně přenocovat. Možná, že u sebe máte zbraň. Tak se ukažte!"

Darfass zaklel a vstal. Vouner ho pak systematicky prohledal. Našel maličkou projektilovou pistoli a zavírací nůž.

„Takže vy jste celou tu dobu plánoval vraždu!" křičel Pozemšťan.

Vytasil paprskomet a namířil na starce.

„Vystřelte a už nikdy se do Pasche nedostanete," klidně odpověděl Darfass.

Vouner toho měl plné zuby. Nesmrtelnost a buněčný aktivátor z něj udělaly někoho docela jiného než býval, protože v tuhle chvíli provedl něco, co by nikdy dříve neudělal - rozmáchl se a starce udeřil.

Darfass se zapotácel a málem upadl. Pozemšťan ho probodával nenávistnými pohledy, To byl jediný pocit, který v sobě dokázal probudit: Nenávist! Nenávist nade všechno!

„Do Pasche mě dovedete," chraptěl Vouner a přikázal obchodníkovi, aby si lehl. Pak ho spoutal krátkým provazem.

„Nerad bych, abyste se mi tady v noci moc coural," řekl nazlobeně.

Vouner spal špatně. V noci se mnohokrát probudil, protože měl pocit, že se Darfass pohnul a chce mu ublížit. Ale stařec spal pevně a klidně. Zato Vouner měl hrozné sny, když už konečně usnul.

Všechno se pořád točilo kolem aktivátoru.

Byl nakonec rád, že přišlo ráno a ohlásilo se prvními červánky.

Probudil Darfasse a rozvázal ho. Stařec celou dobu mlčel. Od Vounerovy rány měl napučený horní ret. Vouner však necítil žádné výčitky, protože si říkal, že kdo nosí aktivátor, musí být tvrdý a neúprosný.

Celé dopoledne kráčeli zdánlivě nekonečným parkem. Darfass pořád mlčel. Vouner šel dva kroky za ním. Občas někoho potkali, ale Vounerův nový oděv vykonal své. Jednou dokonce narazili na

vojáky, ale ani ti se jim nevěnovali. Vouner se pomalu uklidňoval. „Nechcete si odpočinout?“ zeptal se nakonec Darfasse smířlivým tónem.

Posadili se na lavičku. Darfass pozoroval ptáky, kteří se koupali v nedaleké kašně, zatímco Vouner jedl. Jeden z ptáků přiletěl až k němu, aby ze země sebral drobty, ale Vouner ho nakopl.

„Proč to děláte?“ podivil se Darfass.

„Nemám rád zvířata,“ zavrčel Vouner.

Na Zemi to kdysi, bývalo jinak, ale tenkrát nenosil aktivátor.

Poplašný pták seděl v uctivé vzdálenosti a bojácně k němu vzhlížel.

V jeho malém mozečku vedle sebe našly místo strach s hladem.

Darfass mu hodil pár soust.

Vouner ho plácl přes ruku. „Nedělejte to!“

•Darfass na něj pohlédl úkosem. „Vy žijete jenom pro sebe, Pozemšťane,“ řekl. „Uzavřel jste se před vším, co kolem vás dýchá... Raději budeme pokračovat v cestě...“

Odpoledne dorazili na okraj obřího parku a vstoupili do hustého lesa, kterým vedly úzké ale pěstěné stezky.

Darfass se zastavil a podíval se na hodinky, aby zkontroloval čas.

„Do Pasche dorazíme podle plánu,“ řekl.

Hefner-Seton se opíral o zeď a čekal na oběť. Velké stropní svítlny byly zhasnuté, svítlo jenom několik orientačních bodových světél.

Obyvatelé Pasche v tuhle dobu ještě většinou spali. Na ulicích se jich našlo jen pár.

Hefneru-Setonovi se podařilo proniknout až na pobřeží, přestože se neustále musel vyhýbat hlídkám a strážím. Nutně potřeboval nový oděv, už proto, že roboti jistě udali jeho současný popis.

Muž, který mu měl dodat oděv, se přibližoval pomalu. Hefner--Seton byl hladový a unavený.

Aras ho minul, aniž by si všiml stínu, který se tiskl ke zdi. Hefner-Seton vyskočil z úkrytu a jednou ranou srazil nic netušícího muže k zemi. Prohledal ho. Našel peníze a dvě vstupenky na sférový koncert. V boční kapse pláště našel průkaz, dva vitamínové koncentráty a volební lístek.

Hefner-Seton rychle bezvědomého svlékl a vzal si jeho šaty.

Nešťastníka pak navlékl do svých rozedraných hadrů. Už nemohl jinak. Kdyby byl zatčen, odsoudili by ho k smrti - nebo by ho odsoudili k vyhnanství na trestné planetě.

Nikdo ho nevtrušoval ani nepřekvapil. Když skončil, odvedl

bezvědomého ke kanálu a svrhl ho dolů. Ozvalo se duté plácnutí o hladinu a následné zlověstné šplouchnutí.

Hefner-Seton se odvrátil a vyšel na ulici, aby zamířil do města. V tomto oděvu byl méně podezřelý. Našel si levný hotel a vešel portálem dovnitř.

Musel čtyřikrát zazvonit, než se objevil služební robot. Byl poškozený a jeho hlasový sektor trpěl závadou.

„Prosím, použijte výtah!“ řekl robot. „Ve třetím patře je místnost, ke které patří tento klíč.“

Neptal se ani po průkazu, ani po původu. Hefner-Seton nerušeně dospěl až do svého pokoje - do malé špinavé místnůstky. Sotva za sebou zavřel dveře, přistoupil k domovnímu telefonu a řekl: „Chci něco k jídlu.“

„Jistě, hned,“ odpověděl robot nečekaně rychle.

Než se mohl Hefner-Seton svléknout, stroj přivezl talíř suchého pečiva.

„Něco k pití?“

„Ne!“ řekl Aras. „Zmiz!“

Když osaměl, natáhl se na jednoduché posteli. Prozatím byl v bezpečí. Něco málo snědl a brzy nato usnul.

Druhého dne ráno mu defektní služební robot přinesl mizernou snídání. Hefner-Seton opustil hotel, za který musel zaplatit neuvěřitelně vysokou sumu.

Ulice už byly živější. Hefner-Seton se vnořil do proudu chodců. Už přesně věděl, jak se bude chovat. Jakmile uviděl nějakou hlídku, vešel do nejbližšího obchodu a počkal, dokud strážníci neodejdou.

Než dorazil k jednomu z tunelů, které vedly k moři, už v nose cítil svěží mořský vzduch. Budov jako by stále ubývalo. Hefner--Seton riskoval a nastoupil na jeden z dopravních pásů, které vedly k tunelům. Měl štěstí, protože cestou už nenarazil na žádné hlídky. . Vstoupil do osvětleného tunelu. Všude visely volební plakáty. Jeden z kandidátů se snažil přesvědčit voliče prostřednictvím třídímenzionálně zářících očí, jiný zase pohyblivými ústy, která chrlila předvolební sliby.

Nesmrtelnost slibovat nemohl - o tu se muselo bojovat. Hefner-Seton ze sebe setřásl černé myšlenky a vykročil tunelem k moři.

Když vyšel z tunelu, padesát metrů od ústí chodby se rozprostíral mořský břeh. Podél pobřeží stály nízké domky. Byly prosté a jenom primitivně zařízené, protože 'tu často docházelo k přírodním

katastrofám.

O kus dále viděl zakotvené sportovní čluny. Poskakovaly po vlnách jako malé modré míčky. Od moře-vanul silný vítr. U kamenného mola se pohupovala rybářská loď.

Pasch dříve míval největší mořský přístav na Aralonu, ale z toho teď příliš nezbylo. Zůstalo jenom malé kotviště.

Hefner-Seton zastavil muže ve žlutém pláští přístavní strážě.

„Rád bych si vypůjčil člun," řekl. „Na koho se mohu obrátit?"

Muž se na něj ani nepodíval a ukázal najeden z domků na pláži.

„Vidíte ten kulatej štít?"

„Díky," odpověděl kosmonaut a pokračoval v cestě.

Dorazil k budově s kulatým štítem. Vítr zvonil v oknech a kdesi na střeše klepal volný kus plastické desky. Hefner-Seton otevřel dveře. Privítal ho příjemný závan tepla.

Na lavici seděl starý muž a spravoval pádlo. Když Hefner-Seton vstoupil, stařec zvedl hlavu.

„Pořád se něco rozbíjí," zabručel stařec. „Posaďte se..."

„Rád bych si najal člun."

Muž přerušil práci a zahleděl se na neklidné moře.

„To je co říct," poznamenal uznale.

Hefner-Seton se zatvářil nazlobeně. Vytáhl nějaké peníze a položil je na stůl. Majitel půjčovny přerušil práci a otevřeně na Hefnera-Setona pohlédl.

„Brzy sem dorazí jeden můj přítel," řekl kosmonaut. „Bude si chtít najmout člun," dodal a několika slovy popsal Vounerův zevnějšek.

„Jakmile dorazí, dejte mi, prosím, vědět. Chci ho překvapit."

„Chcete si vyrazit na společnou plavbu?"

„Ano," přikývl velitel, který už nevelel kosmické lodi. „Kde můžu mezitím bydlet?"

Stařec vstal a potřásl Hefneru-Setonovi rukou. „Jmenuju se Kler-Basaan. Můžete bydlet u mě."

„Dohodnuto," odpověděl s úlevou Hefner-Seton.

Kler-Basaan se usmál. „Čím dál míň lidí se zajímá o rybolov a plavbu po moři. Jsem rád, že jste přišel."

„Zábrany!" vyděšeně vykřikl Vouner. „A všude kolem strážě!"

Darfass ho popadl a stáhl stranou.

„Přeskočilo vám?" vyjel na něj. „Vždyť vás mohli slyšet! Chcete je proti nám poštvat?"

Vouner vzdychl a opřel se. Pohled na robotské strážě u bran města

ho rozzuřil. Naštěstí si jich všimli včas a seskočili z dopravního pásu.

„Jak se teď dostaneme do Pasche?" zoufal si Vouner.

„Každopádně nikoliv tudy. Snažte se přemýšlet, mladý muži! Já se do Pasche dostanu snadno. Mám platný průkaz. . . Ale vás tam nedostanu!"

„Musíme se vrátit. Budeme hledat jinou cestu!"

Darfass se ušklíbl. „A kde?"

Vouner se zamračil a ukázal na horní pás. Byl tři metry nad spodním pásem a nastupovalo se na něj o kus dál, kde stály strážníci. Ten spodní byl strážěn blíže k bráně. „Nastoupím na spodní a vylezu o tři metry výš," oznámil hrdě Vouner a rozběhl se k pásu, aniž by si Darfasse všiml. Stařec se koneckonců mohl do města dostat legálně.

Než mohl Darfass něco namítnout, Vouner už šplhal na horní pás a měl štěstí- nikdo ze strážných si ho zatím nevšiml!

Ale stařec ho následoval. Byl hbitý jako opice. Zvolil stejnou cestu proto, aby mu Vouner nikam neutekl.

Dostali se za bránu.

Poslední metry dráhy Vouner jednoduše seskočil dolů a stařec ho znovu následoval. Kutáleli se po zemi, přičemž Darfass zůstal bez hnutí ležet.

Dva Arasové, kteří stáli kousek od nich, se váhavě přibližovali.

Vouner položil ruku na zbraň pod pláštěm. Jeden z mužů mu cosi říkal, ale Vouner mu nerozuměl, protože mluvil torguisky.

Darfass zvedl hlavu a odpověděl jim stejnou řečí. Všichni tři se pak zasmáli, ale Vouner jim nerozuměl. Arasové prohodili pár slov se starcem a rozloučili se.

„Co jste jim to vykládal?" zeptal se Vouner Darfasse, když odešli z doslechu.

Ale obchodník mlčel. Vouner to vzdal.

„Jak se teď dostaneme dál do města?" zeptal se aspoň.

„Myslím, že budou hlídat všechny brány," minil Darfass. „Nejlepší by bylo vrátit se do Forungsu a počkat, až se situace uklidní. Za normálních okolností tu žádné kontroly nebývají."

„Do Forungsu? Nikdy!" vyhrkl Vouner. „Už jsme v Paschi, takže tu zůstaneme!"

Darfass si ho zkoumavě prohlížel.

„Umíte plavat?"

„Jistě," přikývl Vouner.

„V blízkosti pobřeží je jeden podvodní vstup. Před léty ho zaplavila voda. Je pro veřejnost uzavřený. Třeba tudy projdeme."

„Zkusíme to," přikývl Vouner.

Obchodník se podíval na hodinky. „Dorazíme tam za setmění. To by mělo stačit."

Darfass měl se svou předpovědí pravdu. Když se setmělo, vyšli z malého parku. Všude stály tabule s varovnými nápisy. Torguicky a interkosmicky varovaly před další cestou. Všude hrozilo nebezpečí zřícení.

„Jsou tady jenom proto, aby varovaly děti," vysvětloval Darfass. Části starého technického zařízení byly zarostlé trávou a plevelem. Vouner se musel v duchu obdivovat starcovým znalostem prostředí. Přestože už zavládla noční tma, Darfass s velkou sebejistotou pokračoval v cestě. Brzy dorazili ke zpola zasypanému vstupu do tunelu.

Darfass tiše hvízdal.

„Nikde nikdo!"

Vouner si uvědomil, že to nejspíš bude oblíbená pašerácká stezka. Proto to tady Darfass tak dobře znal. Tudy se převáželo zakázané zboží.

„Musíte zůstat těsně za mnou," řekl Darfass. „Nečeká nás nic lehkého."

Vstoupili do tunelu. Vouner cítil, jak mu země měkne pod nohama. Cítil zápach hniloby a vlhka. Ochladilo se.

„Potřebujeme světlo!" hlesl.

„Nesmysl," opáčil Darfass. „Pojďte za mnou."

Vouner tasil paprskomet, ale Darfass se zachichotal: „Bez starosti, Vounere!"

Po chvíli jim v dalším postupu zabránily nahromaděné zbytky transportního pásu.

Darfass zaklel. „Ksaku, asi to tady vyhodili do vzduchu! „Doufám, že se tudy dostaneme dál!"

Vouner uklouzl a upadl. Nohy se mu ponořily do vody. Propadl se až po pás.

„Za chvíli tu bude ještě větší hloubka," zamumlal Darfass.

Vouner slyšel, jak stařec začíná plavat. Tiše následoval zvuky. Plaval klidně, rovnoměrně. Moc toho kolem sebe neviděl, jenom občasné třpyt vodní hladiny a stínové obrysy okolí.

Pokračoval ve válce nervů proti Vounerovi. Vouner si zkontroloval

řetízek s aktivátorem. Při boji se nijak nepoškodil. Plaval dál. Voda byla studená, ledově studená... Najednou se ozval bublavý zvuk, který naznačoval, že voda někde vepředu protéká dírou. Vouner opatrně pokračoval.

Po několika minutách narazil na skalní stěnu. Nohama nenašel dno. Pokoušel se najít díru ve skále a potom se snažil objevit alespoň nějaké spáry, kde by se mohl zachytit a vylézt z vody, ale nic takového nenacházel.

Hledal, hledal dál, dokud neměl úspěch. Pod vodou objevil transportní pás, který vedl dolů ke dnu!

Vouner se jej chytil a nabíral dech. Přemýšlel. Nevěděl, jak široký pás zřícené zeminy tu je. Věděl jenom jednu věc - že tudy bude muset proplout!

Nabral vzduch do plic a ponořil se.

Cítil stoupající tlak vody. Jeho plášť se kdesi zachytil, ale utrl se. Vplul do podvodního proudu a ochotně se mu poddal. Zbytky pásu najednou končily. Vouner se musel znovu zorientovat.

Plíce toužily po kyslíku. Tlak byl nesnesitelný. Vouner opatrně vypustil trochu vzduchu, ale stejně se mu zdálo, že už to déle nemůže vydržet.

Odrazil se a vyrazil naslepo nahoru.

Dostal se na hladinu. Zhluboka se nadechl, odpočinul si a plaval dál.

„Vounere!“ ozvalo se ze tmy.

„Co chcete?“

„Mír!“ navrhoval Darfass. „Myslím, že jste pro starýho chlapa příliš tvrdej oříšek!“

Vouner znovu ucítil pod nohama dno. Vystupoval z vody. Náhle se ho dotkly Čísi ruce. Instinktivně se jim bránil.

„Zatraceně!“ zvolal Darfass. „Vždyť vám chci pomoci!“

„Nevěřím, že tu jste proto, abyste mi pomohl. Jde vám o aktivátor!“

„Uděláte všechno, abyste ho získal!“

„To by na mým místě dělal každý,“ podotkl stařec.

Chvilí stáli mlčky ve tmě. Tohle byl snad jediný moment, kdy se dalo mluvit o jakési vzájemné blízkosti těchto dvou mužů;

„Je čas, abychom pokračovali,“ prolomil mlčení Vouner,

„Pojďte,“ řekl Darfass zlomeným hlasem.

Poslední část tunelu už nebyla nebezpečná. Dopravní pás tu zůstal z podstatné části zachován, ale pak narazili na zábranu. Vouner bušil pěstmi do ocelové stěny.

„Práce městského zastupitelstva," vysvětloval Darfass. „Ale naše organizace si v ní našla. skulinku."

Kráčeli podél ocelové stěny. Aras na ní celou dobu držel dlaň.

„Tady," řekl nakonec.

Podal Vounerovi provaz, na kterém byla uvázána spousta uzlů.

Vouner se v duchu ptal, jak po něm stařec vyleze nahoru.

„Vy první," navrhoval Darfass.

Vouner odpověděl: „Ne."

Darfass zaklel, vytrhl mu provaz z dlaní a vyhoupl se. Vouner ho dole přidržoval. Pak se shora ozvalo: „Ted' vy, Pozemšťane!"

Vouner doufal že vyšplhá, a kupodivu byl nahoře dříve než odhadoval. Darfass už tam na něj čekal. Chvilí to vypadalo, že jeden druhého svrhne dolů, ale pak Darfass řekl: „Dejte si pozor, není to tu moc široký."

Chvilí se plazili po asi čtyřicet centimetrů širokém hřebeni ocelové stěny. Pak se Darfass zastavil a otevřel klapku.'

Vouner měl náhle pocit, že oslepne.

Klapkou okamžitě začalo proudit světlo, které ho na pár vteřin oslnilo. Teprve když se rozkoukal, poznával podrobnosti ve svém okolí. Když se podíval doprava, viděl jen temnou hlubinu tunelu. Museli se proplazit klapkou. Darfass měl trochu potíže s břichem, ale nakonec to také zvládl. Po něm proklouzl Vouner a společně se pak plazili jakousi štolou...

Darfass se náhle před Vounerem zjevil jako silueta ve světle a Vouner ucítil svěží mořský vzduch. Vystrčil hlavu ze stoly a uviděl moře.

Byli nad pobřežím, asi sto metrů od pláže v kolmé skalní stě-
w
ne.

Darfass ukázal dolů pod sebe. „Tam býval východ z tunelu, ale tudy jsme se nemohli dostat, bylo by to nebezpečný." I jemu byla zima, ale usmíval se. „Tady nahoře jsme v klídku... Kromě ptáků sem nikdo nepříjde... O půl kilometru dál je další tunel..."

„Jak se dostaneme dolů?" hlesl Vouner.

„Slezem," lakonicky opáčil Darfass. „O kus níž je pod námi jeskyňka se zásobou suchých šatů. Tam se převlíknem."

Chvilí to trvalo, než slezli po skále do jeskyně. Tito dva muži si totiž absolutně nedůvěřovali a měli se jeden před druhým na pozor.

Nakonec však stáli v jeskyni převlečení a dopřáli si i malou svačinu.

Dívali se přitom dolů na pobřeží.

„Komu patří ty čluny támhle?“ zeptal se Vouner.

„Starýmu rybářovi, jmenuje se Kler-Basaan.“

Vouner přikývl. „Doved'te mě k němu.“

Na pláži nebyli téměř žádní Arasové. V blízkosti mola postávalo několik žen a povídaly si. O dvojici mužů, kteří přicházeli od skal; se nikdo nezajímal. Ani pracovní roboti o ně nejevili zájem a dál se věnovali své činnosti.

„V tuto roční dobu bejvá moře klidný,“ řekl Darfass.

Dorazili ke Kler-Basaanovu domku. Darfass zaklepal a vstoupil.

Místnost byla příjemně vyhřátá.

Starý rybář stál u okna a díval se na moře. Obrátil se a kývl na pozdrav. Zkoumavě pohlédl na Vounera.

„Posad'te se,“ řekl pak. Počkal až se oba návštěvníci usadí, pak vytáhl sušené ryby a nabídl jim občerstvení.

„Dlouho jsme se neviděli,“ řekl Darfassovi.

„Totéž můžu říct i já,“ ozval se drsný hlas ode dveří.

Vouner se prudce ohlédl a než mohl cokoliv podniknout, Hefner-Seton ho dloubl hlavní paprskometu do boku.

„Dokázal jste to,“ řekl uznale. „Skutečně jste se dostal až do Pasené!“

Vouner se zachvěl.

„Máte za sebou dlouhou cestu,“ řekl Hefner-Seton. „Ale teď jste na jejím konci...“ “-

Sorgun se probudil a cítil hlad, žízeň a únavu. Vyplazil se zpoza křoví. Už několik dní bloudil v tomhle parku. Žil jako zvíře, kradl potravu a pil vodu z kašen.

Už dávno pochopil, že ho Hefner-Seton přelstil. Ovšem strach z tvrdého trestu mu bránil v tom, aby se vzdal pátracím jednotkám. Sorgun si přejel rukama přes zanedbaný obličej. Pomalu směřoval ke kašně, aby se napil. Šoural nohama, cítil se jako omráčený, krk mu ztuhl nočním chladem. Omyl si tvář a trochu se napil. Hned se rozkašlal.

Napřímil se ve chvíli, kdy se u studny zastavili tři vojáci.

„Stát, ani hnout!“ zvolal jeden z nich.

Sorgun strnul. Se svěšenýma rukama Čekal na uniformované muže. Bez odporu si nechal svázat ruce za zády.

„Patříte k posádce KOTARKU?“ zeptal se jeden z vojáků.

„Nic neznamenám, jsem nula,“ hlesl Sorgun.

Strčili do něj a vyrazili.

Tabes, nejvyšší mluvčí Lékařské rady Aralonu, sledoval bez jakýchkoliv emocí kosmonauta, který se před ním na židli třásl strachem. Několikrát ho zpohlavkoval, aby se ten muž probral. Sorgun otevřel oči a nechápavě na Tabese pohlédl.

Nejvyšší mluvčí se obrátil na lékaře za sebou.

„Není pochyb, že tento muž pod injekcemi říkal pravdu?" zeptal se.

„Žádných pochyb, pane," uctivě opáčil oslovený muž.

Tabes byl vysoký hubeňour s mateřským znamínkem na pravé tváři. Jeho holá lebka se leskla ve světle. Vypadal nadprůměrně inteligentně.

„Jsem si vědom významu jeho výpovědi," řekl. „Kdesi na Aralonu se nachází buněčný aktivátor. Fantastické."

„Bude těžké ho najít," podotkl lékař. „Pravděpodobně už několikrát změnil majitele. Pozemšťan už ho těžko bude mít."

Tabes přemýšlel. Díval se přitom na zcela vyčerpaného Sorguna. Byl to zkušený politik. Dobře věděl, že rozsáhlé razie k ničemu nepovedou. Brzy by se všechno obyvatelstvo Aralonu dozvědělo, že Lékařská rada loví buněčný aktivátor. To by mohlo znamenat začátek konce, protože pak by se Aralon proměnil v jednu velkou štvanici.

Aktivátor by pak mohl být až příliš snadno zničen, nebo by se mohl dostat do rukou zločincům.

Mnohem bezpečnější se mu zdálo nasazení nejlepších agentů tajné služby. Tabes se rozhodl, že do akce zasvětit jednotku dvanácti mužů. Ochable mávl rukou.

„Odved'te ho," přikázal. Lékař zvedl Sorguna na nohy.

„Co se mnou bude?" hlesl kosmonaut.

Tabes pokrčil rameny. Tenhle muž byl zcela bezvýznamný, ale věděl o aktivátoru. Tabes kývl na lékaře. Sorgun jako by pochopil oč jde, protože se zoufale bránil, aby ho nevyvedli ven. Ztratil se kdesi v útrobách obrovské budovy, mezi temnými chodbami a prázdnými koridory. Zemřel osaměle v malé komůrce, tiše a bez projevu něčí lítosti.

Jakmile lékař se zajatcem odešel, Tabes zapnul videofon a dal se spojit na soukromém kanálu. Monitor se rozblíkal a brzy nato se na něm objevila znuděná tvář nějakého Arase.

„Máme práci, Uwasare," řekl Tabes.

„Tu máme pořád..."

„Přijďte ke mně se svými jedenácti nejlepšími muži," přikázal nejvyšší mluvčí. „Jedná se o velmi naléhavý zvláštní úkol. . .“ Uwasar řekl: „Zase jednou používáte soukromý kanál. Lékařská rada nebyla informována?“

„Ne," řekl Tabes a chabě se pousmál. „Brzy se dozvíte proč.“ Všichni uvnitř malé místnosti strnuli, bylo slyšet pouze šum moře. Náhle Kler-Basaan klidným hlasem řekl: „Já jsem mu tu zbraň vybil.“

Nato se stalo několik věcí najednou. Hefner-Seton zmáčkl spoušť, ale nic se nestalo. Darfass chtěl na Vounera skočit, ale ten tasil vlastní zbraň.

Starý rybář vstal. „Před dvěma dny jsem mu měl obstarat ne-utronovou pistoli," řekl a ukázal na Hefnera-Setona. „Hned mi bylo jasné, že tu něco nesedí. Když člověk čeká na přítele, nepotřebuje na to zbraň. Proto jsem ji vybil, abych zabránil krve-prolití.“

Hefner-Seton se zatvářil nekonečně zklamaně.

„Ale on má buněčný aktivátor!" zařval na Kler-Basaana. „Víte vůbec co to znamená, vy starej hlupáku?!"

Vouner se na rybáře také otočil: „Potřebuju vaši největší loď.“

„Nač?" zeptal se muž, který celý život prožil v klidu a míru.

„Musím se dostat na opačnou stranu oceánu. Do Dounu!"

Stařec se usmál.

„Copak nevidíte, zeje to šílenec?!" zařval Hefner-Seton.

„Je tu jenom jedna jediná loď, která by to mohla dokázat," zamýšleně poznamenal Kler-Basaan. „Birrast.“

Vouner viděl, že probudil starcův zájem.

„Bez posádky to nedokázete," pokračoval Kler-Basaan. „Musíte mít alespoň dva zkušené námořníky... Ale nevím, kdo na Aralonu kromě mě ještě rozumí lodím..."

„Nevidíte, o co jde?" vyjel na něj Darfass. „Tenhle Pozemšťan má buněčnej aktivátor. Chce do Dounu na základnu Impéria. Když ho přitom budete podporovat, dopustíte se trestného činu! Aktivátor patří vládě Aralonu.“

Kler-Basaan posměšně opáčil: „Nikdo z vás nevypadá na to, že by zastupoval vládní zájmy. Myslím, že vám všem jde jenom o vás samotné... No nic," obrátil se na Pozemšťana. „Jednoho člena posádky byste už měl. Už léta tady čekám na podobnou příležitost.“ Vouner ukázal zbraní na Darfasse a kosmonauta. „A tohle je zbytek posádky," řekl. „Ani je nebudeme muset nutit, aby s námi jeli,

protože touží zůstat v blízkosti aktivátoru. Takže můžete hned začít nakládat. Darfass a Hefner-Seton tu zatím počkají někde pod zámekem, aby je nenapadaly zbytečné hlouposti..."

Kler-Basaan přikývl. „Odvezeme je na malém člunu na palubu Burastu a zamkneme je tam. Tak to bude nejjistější."

A tak se také stalo.

Odvezli oba zajatce, zamkli je do jedné z kajut Burastu a vraceli se ke břehu.

„Máte peníze?" zeptal se Kler-Basaan.

„Ne."

„Moje peníze nebudou stačit na kompletní výbavu... Možná, že bych ve městě dostal úvěr.

Vouner se zadíval na útesy nad pobřežím.

„Mám nápad," řekl pak. „Jděte do města, přineste co budete moci dostat, a já se tady zatím porozhlédnu."

Sotva stařec odešel, Vouner se obrátil k jeskyni, do které ho před pár hodinami dovedl Darfass. Obchodník určitě nebude nadšený, až se Vouner na lodi objeví s pašeráckou výbavou.

V tu chvíli však Vouner ještě nemohl tušit, že Darfusse ani Hefnera-Setona už v životě nevidí. . .

Uwasar zvolil metodu nejjednoduššího postupu. Šéf tajné služby věděl, že v ostatních lidech vzbuzuje respekt. Jednoduše vtrhl do Darfassova krámků a zahřimal na malého muže za pultem: „Vy jste majitel?"

„Ne," vykoktal oslovený.

„Nájemce?"

„Krámk patří Darfassovi. . ."

„A kde je?"

Ze skladu vyšli dva muži a mlčky zavrtěli hlavami.

„Je nemocný," vysvětloval Darfassův zástupce. „Nemám s ním nic společného..."

„Ticho!" okřikl ho Uwasar.

„Tady!" ozval se jeden z jeho mužů. „Tady dole musí něco být!"

„Rychle! Otevřít!"

O pár minut později našli tajní Vounerovy staré šaty. O další minutu později se od Darfassova zástupce dozvěděli, že se šéf s cizincem vydali do Pasche. Pak byl obchodníkův zástupce zatčen.

Vouner odhadoval, že se Kler-Basaan už nejspíš musel vrátit z města. Proto poslal vak se zásobami po laně dolů pod jeskyni a pak

se chystal sešplhat po skalním srázu také sám. Najednou spatřil postavičku, která se blížila k rybářově chatrči. Pokud to mohl posoudit na dálku, postavička nesla velký náklad. To musel být rybář.

Vouner počkal až stařec zmizí v domku, ale než vylezl z úkrytu jeskyně, uviděl kluzák. Kluzák, který letěl k pláži.

Kousl se do rtu. Že by ho rybář zradil? Ale proč? Aspoň si v duchu pogrataloval, že mu neřekl o téhle jeskyni.

Zarputile pozoroval další dění. Kluzák přistál nedaleko rybářova domku. Z letounu vyskočilo šest Arasů, a po nich ještě další dva. Vouner litoval, že u sebe nemá dalekohled. Arasové zamířili k několika domkům v okolí. Vouner s úlevou zjišťoval, že rybářův domek je nezajímá. Prohlédli si pár jiných a pak vykročili po pláži, seřazení v řadě jako loutky, řízené neviditelnou rukou.

Ted' zamířili k rybáři.

Vouner přímo fyzicky cítil přibližující se nebezpečí. . .

Klera-Basaana vyvlekli až na břeh. Nasedli do jednoho z člunů a rozjeli se ke kotvícímu Burastu. Tři muži zůstali na pláži, ale nemámili Čas zbůhdarma. Bylo zřejmé, že po někom pátrají-

Vouner věděl že mu hrozí zajetí, a pak možná i smrt. Mořská cesta do Dounu mizela v nenávratnu. Zároveň si uvědomoval, že tam ani nedoletí, protože bezpečnostní opatření pro letový provoz byla mezitím určitě zosťřena. Nezůstala mu ani možnost dostat se tam jako Černý pasažér.

Ani moře, ani vzduch. . .

Zůstala poslední zoufalá šance, jak se dostat do Dounu.

Transmitter.

Kler-Basaan smutně sledoval, jak policisté prokopávají dveře jeho kajuty na palubě Burastu. Rybář byl starý muž, jeho jediným bohatstvím byly jeho lodě, jenomže ty už v téhle době nikoho nezajímaly.

Oba Arasové vyskočili z pohovky, když do kajuty vstoupil Uwasar a zahleděl se na kosmického kapitána.

„Vy jste Hefner-Seton, dezertovaný velitel KOTARKU.“

„A vy jste kdo?“ vyhrkl Hefner-Seton.

„Otázky tady kladu já,“ ostře odpověděl Uwasar. „Jako důstojník víte, jaký vás čeká trest. Požaduji po vás přesné informace ohledně aktivátoru buněk. Je pravda, že ho ještě stále nosí Pozemšťan, který

se nacházel na palubě KOTARKU, když přistál?"

„Ano," rezignovaně přikývl Hefner-Seton.

Uwasar si pak vyžádal podrobné hlášení. Když skončilo, kapitán ukázal na pašeráka Darfasse. „Zbytek se dozvíte od něj. Tenhle ho ukryl a přivedl až sem."

Uwasar se otočil na starce.

„Nejste nám neznámý," řekl Darfassovi. „O vašem krámku existuje spousta hlášení. Občas jste nám poskytoval hodnotné informace a proto jsme vám trpěli černý obchod s Pounery."

Darfass z jeho slov vycítil naději.

„To je pravda," řekl. „Vždycky jsem se snažil udržovat s oficiálními místy dobrý vztah."

„Ale dělal jste to hlavně kvůli sobě... Tentokrát jste však riskoval příliš. Z toho se budete muset zodpovídat. Váš obchod se konfiskuje."

Darfass se zhroutil. Pozemšťan mu přinesl jen smůlu. Teď musel ještě v tak vysokém věku počítat, že bude deportován na trestaneckou planetu. Mohl jen doufat, že mu někteří z vysoce postavených přátel pomohou... Jenže tajná služba byla velmi mocná, podléhala přímo Lékařské radě.

Uwasar přecházel po kajutě sem a tam.

„Nikdo z přítomných tedy netuší, kde se Pozemšťan může nacházet.

Dobrá, asi to tak opravdu je. Nikdo z vás nemá důvod ho podporovat. Je možné že viděl náš kluzák, ale daleko být nemůže."

Zastavil se a otočil se k Darfassovi: „Vyprávějte, jak jste ho sem přivedl! Každá podrobnost může být důležitá. Mluvte!"

Darfassovi nezbylo, než prozradit tajnou pašeráckou stezku. Uwasar však nevypadal nijak překvapeně, když mu naslouchal. V klidu počkal, dokud Darfass neskončil.

„Všichni jste zatčeni," řekl pak. „Gesam vás odtud odvede."

„Já jsem nic neprovedl," namítl Kler-Basaan. „Proč mě zatýkáte?"

Uwasar neodpovídal. Chtěl si být jist, že tajemství existence aktivátoru zůstane zachováno. Musel dát zavít každého, kdo o něm věděl.

.Vyšel na palubu a nadechl se čerstvého vzduchu. Pak se zamyslel a řekl: „Pozemšťan se určitě pokusí nasednout na některou z dopravních raket do Dounu. Určitě ho přitom někdo objeví. Musíme u toho být včas, aby nám aktivátor nikam nezmizel. Každopádně budeme Pozemšťana nyní hledat v Paschi."

Lov na Vounera a na jeho buněčný aktivátor vstoupil do rozhodující fáze.

Když Hendrik Vouner opustil pobřežní oblast jedním z bezpočtu tunelů, neměl ještě vůbec žádnou představu, jak se asi dostane k transmitteru. Myslel si, že už o něm už ví půlka města, a že ho budou honit jako štvané zvíře.

Vyhýbal se každému koho mohl potkat, a zároveň ho napadlo, že by mohl navázat kontakt s nějakým Pozemšťanem. Od krajana by se snad mohl dozvědět, kde má hledat transmitter.

Do centra města se dostal během hlavního obchodního času. Ulice byly plné lidí. Vouner si to namířil ke stanovišti taxíků. Prohledal kapsy, našel poslední peníze, zaplatil a nasedl.

Robotický řidič se kovovým hlasem zeptal: „Kampak chcete?”

„Někam do blízkosti velkotransmitteru. Zastavte na klidném místě.

Taxík se rozjel a Vouner se uvelebil na sedadle. Když míjel dva policisty, hrklo to v něm, ale policisté si ho nevšíмали. Provoz postupně slábl, až se nedaleko mohutné budovy taxík zastavil.

Robot řekl: „Jsme u cíle.”

Dveře se otevřely a Vouner vystoupil. Taxík odjel a Vouner se zahleděl na budovu. Hned mu bylo jasné, že legální cestou se dovnitř nikdy nedostane.

Přešel na opačnou stranu ulice. Viděl vývěsky několika různých dopravních společností. Na jedné z tabulí četl jméno, které znělo pozemsky: SPENCER LEGARTH, EXPORT-IMPORT.

Nezaváhal a vstoupil staromódními dveřmi. Sotva se postavil za pult, ze skladu vyšla dívka. Na první pohled to byla Pozemšťanka a nikterak ji neudivovalo, že vidí krajana.

„Přejete si?” zeptala se.

„Rád bych mluvil s panem Legarthem.”

„Jste ohlášen?”

„Ne.”

„Zakázku můžete zapsat i u mě,” řekla dívka.

„Ale já musím mluvit s ním,” ohradil se Vouner netrpělivě.

„Oč jde?”

„K čertu s tím,” explodoval Vouner. Otočil se a vykročil ke dveřím do skladu.

„Tam nesmíte!” volala za ním dívka, ale Vouner už otevřel a byl ve vedlejší místnosti.

U okna stál malý podsaditý Pozemšťan a drbal chlupatého Poundera.

Prudce se otočil, když Vouner vstoupil.

„Šel prostě dál, táti," omlouvala se dívka.

„Ať ta holka vypadne!" požadoval Vouner. „No tak, povězte jito!"

Legarth si ho pohrdavě prohlížel.

„Přepadl jste nás?"

„Nesmysl," zavrčel Vouner. „Jenom s várna chci mluvit soukromě."

„Je to má dcera, může slyšet všechno. Co tedy chcete?"

Vouner pochopil, že jenom ztrácí čas. Nadechl se a upřímně vyhrkl:

„Jsem na útěku."

Legarth zvedl obočí. Odešel od okna a posadil se za psací stůl.

Zamyšleně vyndal doutník a zapálil si.

„Kdo vás pronásleduje?" zeptal se vetřelce.

„Každý, kdo o mně ví," sarkasticky opáčil Vouner.

„Proč?"

Vouner si rozevřel kosili na prsou a ukázal aktivátor. „Pro tohle!"

- „Má aktivátor!" hlesla dívka.

Dopravce fascinovaně sledoval malý přístroj na Vounerově hrudi.

Vouner jej pak zase zakryl a vytasil svou malou zbraň. „Aktivátor není na prodej a ani nijak jinak se nedá získat. Už se o to pokoušeli jiní."

„Je pravý?"

„Jistě. Nebo si snad myslíte, že mi usilují o život jenom tak?"

„Je to váš právoplatný majetek, nebo jste ho získal ilegálně?"

„Žádný soud uvnitř Impéria mi ho nemůže odepřít," ujišťoval dopravce Vouner.

Legarth chvíli přemýšlel. Pak řekl: „Vy jste sem přišel s určitým plánem, domnívám se."

Vouner byl rád, že na to přišla řeč.

„Myslel jsem si, že máte přístup k transmitteru," řekl otevřeně.

Legarth souhlasně přikývl. „Mám se zdejší vládou smlouvu, podle které mohu každý den transmitterem odeslat určité množství zboží...

Ovšem na osobní dopravu licenci nemám."

„Bylo by možné propašovat mě do Dounu?"

Legarth se zatvářil odmítavě. Zvedl obě paže.

„Mám tuhle smlouvu s Arasy jako jediný Pozemšťan. Závisí na ní veškerý úspěch mého obchodování. Nemohu riskovat svou existenci..."

„Nikdo se to nedozví!"

Legarth intenzívně přemýšlel. Dcera chtěla něco říct, ale raději se

kousla do rtu. Vouner muži dopřával Čas na rozmyšlenou.
„Dobrá," řekl po chvíli Legarth. „Můžeme to zkusit."
Legarth rázně vstal a přistoupil k oknu. „Na nakládací rampě stojí několik beden," řekl. „Do jedné z nich vás strčíme. Vaše hmotnost musí odpovídat váze zboží, které z bedny vyndáme." Vouner svažtil čelo. „Ty bedny nikdo nekontroluje?" „Proč?" zeptal se Legarth. „Mám licenci na určité množství zboží denně. To se sčítá, abych toho neposílal příliš mnoho. Všechny náklady se přísně kontrolují při vykládce z kosmické lodi na Aralonu," řekl a usmál se. „A kromě toho jsou zdejší obchodníci ze Země známi svou poctivostí."
„Neexistuje tedy žádné nebezpečí, že bychom byli odhaleni?" „Do Dounu se dostanete bezpečně. Máte asi hodinu. Pojd'te, odvedu vás na rampu!" Sotva odešli, June Legarthová usedla do otcova křesla a od-

v
dýchla si. Život na Aralonu byl plný vzrušení. . . Už se těšila, až se jednoho dne vrátí domů na Zemi. V duchu doufala, že otec nedělá chybu. Ponořila se do myšlenek a úvah.
Pak se Legarth vrátil. Zabouchl za sebou dveře a otřel si pot z Čela.
„Hotovo," řekl triumfálně. „Sedí v pasti."
June vystrašeně vyskočila. „Cože? Chceš ho snad vydat policii?"
„Ne, ne... To ne! Posadil jsem ho do bedny s potravinami, kterou odvezou do našeho venkovského sídla. Chápeš přece. . . Místo do transmitteru ho odvezou k nám..."
„Ty..., ty chceš jeho aktivátor? Ty ho chceš okrást?"
„Snad si nemyslíš, že tenhle ho získal poctivě?" bránil se Legarth. Dívka se zahleděla z okna.
„Co se s ním stane?"
„Budu ho muset zabít," hlesl Legarth.

V tu chvíli June cítila, jak se mezi ní a jejím otcem cosi přetřhlo. Neřekla už ani slovo. Legarth ji hrubě popadl za loket.
„No tak!" řekl. „Jinak to nejde. Musíme být na venkovském sídle ještě před dodávkou!"

Myšlenka na věčný život zbavila Spencera Legartha veškerého rozumu. Přimhouřenýma očima se díval oknem své venkovské haciendy na příjezdějí náklad'ák.
Pak se odlepil od okna a vyšel na verandu. Náklad'ák zastavil přímo před ním. Roboti vyložili bednu a Legarth na ni namířil pušku. Cekal, že Pozemšťan otevře víko zevnitř. Ale nic takového se

nestalo. Asi čekal a naslouchal, co se stane.

Nakonec to Legarth nevydržel. Přistoupil k bedně, nakopl víko až odskočilo a namířil do bedny.

Byla prázdná...

Nevěřicně zíral na lístek, který zůstal uvnitř. Zalapal po dechu.

Sehnul se a lístek vytáhl. Stálo na něm:

„Jistý starý obchodník jménem Darfass mě naučil několik slov v tourguické řeči. Moje znalosti mi postačily, abych rozšířoval nápisy na bednách. Proto jsem rychle pochopil, který náklad byl opravdu určen pro transmitter. Legarthe, jste odporný lhář.

Vouner."

Legarth upustil lístek na zem. Otočil se a kráčel zpátky k domu.

Vešel do jídelny a zavřel za sebou. Dcera tam stála zády opřená o stěnu a dívala se na něj.

„Je pryč," řekl Legarth.

„Opouštím tě," řekla dívka. „Vracím se nejbližší lodí na Zemi."

Zdálo se, že ji vůbec neslyší. Přešel ke skříni a vyndal láhev.

Odzátkoval ji a pil. Alkohol ho pálil v krku. Kdyby si pospíšil, mohl by ještě chytit někoho ze správy transmitteru . . . Jenže to by sám sobě podepsal rozsudek smrti.

Nemohl dělat nic - vůbec nic. Ještě jednou se napil. Pak odhodil pušku.

„Je pryč...,“ zopakoval.

June Legarthová ho minula, vyšla na chodbu a přes verandu na dvůr.

Lehký vánek jí posunul pod nohy malý popsaný lístek, ale nevšímalá si jej. Za ní bylo ticho. Slyšela jenom své kroky v písku.

Poté co uviděl, jak dopravce s dcerou rychle odjíždějí a přečetl si nápisy na bednách, Vouner už věděl, co se děje. Vytušil, že ho Legarth oklamal, proto si našel bednu, která byla určena pro transmitter. Byly v ní dřevořezby. Vytahal je ven a naskládal je na Legarthův psací stůl. Do bedny, původně určené pro něj, vhodil lístek, který rychle naškrábal v kanceláři, a pak se podíval na hodinky.

Vrátil se na dvůr a pečlivě se obalil hedvábným papírem. Doufal, že bude vážit přibližně stejně jako ty dřevěné plastiky. Rozdíl určitě nebyl velký. Pak na obou stranách zahákl víko a připevnil je i zevnitř.

Potom už jenom čekal a snažil se zapomenout na svou nepohodinou pozici uvnitř bedny. V ruce křečovitě svíral zbraň a čekal.

Čekal...

Po nekonečně dlouhé době se bedna pohnula. Così ho zvedlo do výšky, pak ho to někam neslo a někde odložilo. Báł se, že přijde kontrola, ale žádná nepřicházela. Dokonce se mu uklidnil pulz. Doufal, že roboti na jeho bednu naloží nějaké další bedny... Potom se vozidlo konečně pohnulo.

Ted', pomyslel si Vouner. Ted' se konečně jede k transmitteru!

Na monitoru se objevila tvář nejvyššího mluvčího Lékařské rady Aralonu. Uwasar se na svého přímého nadřízeného zamračil a pak zapnul svůj vlastní přenos.

„Takže?" zeptal se Tabes. „Čeho jste docílil?"

„Ničeho," přiznal agent. „Vypadá to, jako by toho Pozemšťana pohltila země."

Tabes sraštil čelo. „Chcete tím naznačit, že ten člověk stále ještě vlastní aktivátor?"

„Ano," přikývl Uwasar. „Nechybělo moc, a podařilo se mu přeplout oceán."

„Na lodi?" zeptal se Tabes nevěřičně.

„Přeplavat ho určitě nechťel," ujelo Uwasarovi. „Máme všechno pod kontrolou. Ani vzduchem nám neproklouzne. . . Musí být pořád někde v Paschi, ale zatím ho nemáme. Našli jsme jeho stopy v jeskyni pašeráků na pobřeží. . . Bez jejich pomoci by se nikdy nedostal tak daleko," dodal agent vyčítavě.

„Nestarejte se o politiku," zdůraznil Tabes. „Vaším úkolem je chytit ho a zatknout, ne kritizovat opatření Rady."

Uwasar se omluvil:

„Ještě něco," dodal Tabes. „Ať vás ani nenapadne vodit mě za nos.

Jste úspěšný agent, Uwasare, ale o diplomacii nevíte zhola nic."

Agent se začervenal. Tabes se na něj usmál. „A co transmitter? Tím se do Dounu nemůže dostat?" zeptal se nejvyšší mluvčí.

„Přece víte, jak přísná kontrola osob tam probíhá," namítl U w as ar.

„Nemusí přece cestovat jako osoba..."

Uwasarovi se rozzářily oči.

„Myslíte, že by mohl cestovat ve zboží? Ale to by ho musel podpořit nějaký speditér!"

„V Paschi žije jeden speditér ze Země," řekl zvolna Tabes.

„Nevzpomínám si na jeho jméno, ale má s námi smlouvu."

Agent zatleskal.

„Dobrá stopa, pane," řekl. „Hned se o ni postaráme."

„Snad nepřijdete pozdě," zaškaredil se Tabes.

Vouner cítil, že se vozidlo zastavuje. Dostal se do blízkosti trans-
mitteru. Legarth určitě nebyl jediný, kdo využíval možností trans-
mitteru. Proto bylo možné, že si bude na přepravu muset ještě chvíli
počkat.

Začínal si myslet, že to dokáže, ale pořád ještě zůstával napjatý. Co
ho bude čekat v Dounu? Pro koho byl ten náklad určen? Odvezou
bedny nejdříve do skladu neboje hned otevrou?

Všechny tyhle otázky mohl zodpovědět teprve v cíli. Pokud na to
bude mít čas...

Vůz se znovu rozjel a Vouner přestal planě přemýšlet. Pak to s ním v
jeho malém úkrytu skoro trhlo. Co mělo znamenat tohle
popojíždění? Že by kontrolní stanice? Ze by Legarth poté,
co objevil ten lístek, zavolal policii? Ne, tím by škodil jen sám sobě.
Vouner sevřel buněčný aktivátor v dlaních. Pořád mu ještě visel na
krku. Musel tam zůstat, dokud nepronikne na základnu. Teprve pak
bude v bezpečí.

Robotské vozidlo se znovu zastavilo. Vouner cítil, že začíná
panikařit. Měl pocit že ho objevili, ale pak se přinutil uvažovat
logicky.

Nějaký mužský hlas vyvolával torguická čísla. Vouner je slyšel stále
zřetelněji, a také věděl proč. Bedny, které byly nad ním, byly
odnášeny. Dříve nebo později přijde na řadu konečně i on.

Potom se ozvala rána.

„Pozor!" zvolal kdosi v interkosmu. „Ty bedny snadno praskají,
když spadnou."

Vouner se vyděsil. Co když se to stane jemu?

Jeho malý příbytek se roztřásl. Bedna se houpala. Vouner oběma
rukama držel víko, aby nevyletělo.

Pak ho neviditelný jeřáb odložil.

„Sedmnáct," řekl kdosi lhostejným hlasem. Vouner cítil, jak bednu
kdosi razítkuje.

„Dál," ozvalo se pak.

Vouner se neodvažoval ani dýchat. Copak to nikdy neskončí?

Pomalu ale jistě ztrácel nervy. Dokonce měl pocit, že se mu špatně
dýchá, ale to si jenom namlouval.

Pak se ozvaly zvuky podezřelého stroje. Rachotilo to a skřípělo,
Vouner měl pocit, že ho to snad musí rozdrtit... Mimoděk zatlačil na
víko, ale to nešlo otevřít! Bedny byly zajišťovány ocelovými

páskami a ty hnusné zvuky vydával páskovací stroj...

Takže byl nakonec odkázán na to, že mu na druhé straně někdo otevře bednu... Teď už si mohl být celkem jistý, že se do Dounu dostane -jenže tam padne do neznámých rukou - nejspíše zase Arasům.

Dokázal neuvěřitelné... Na svém útěku uteče až na druhou stranu planety, a to všechno jenom proto, aby se nakonec stejně dostal do zajetí?

Pak ho zase napadlo co se asi stane, pokud ho na pár dní nebo týdnů odloží někam do skladu. Zemře hladu...

Bedna se znovu pohnula a když se zastavila, stála už uvnitř transmiteru. Vouner to věděl ve chvíli, kdy ztratil vědomí.

„Dřevěné figurky," zamumlal Uwasar. „Stůl plný dřevěných figurek a Legarth nikde - přestože je pracovní den," kývl na svůj doprovod.

„Všechno tady prohledat! Já se mezitím podívám na rampu."

Po několika minutách věděli, že se k ničemu nepropracovali.

Pak se Uwasar vrátil do kanceláře se složkou papírů. „Nákladové listy!" volal. „Legarth dodává zboží do transmiteru téměř celý den.

Nemá smysl pátrat dál. Musíme s ním mluvit!"

„Tady je jeho soukromá pošta," hlásil se o slovo Klaron. „Mluví se v ní o jeho venkovském sídle."

„Je tam i adresa?" zeptal se Uwasar.

„To sídlo je za městem, na okraji parku Jetin."

Uwasar už byl mezi dveřmi. „Vezmeme si kluzák!" přikazoval.

„Určitě ho tam najdeme."

Kluzák vystoupal nad město a vyrazil k parku. Brzy spatřili Legarthovu haciendu,

„U domu stojí robotský nákladák," poznamenal Klaron a podíval se do hledáčku. „Vidím i menší vozidlo, pravděpodobně Legarthovo soukromé auto."

Uwasar zamračeně přikývl a přikázal přistát. Dosedli v zahradě, uprostřed květinového záhonu.

Nikdo nevycházel z domu, aby je pokáral. Agenti vyběhli z kluzáku a vřítili se do domu. Spencera Legartha našli v obývacím pokoji, v křesle před obrovitým oknem. Na podlaze ležela prázdná láhev.

Legarth chrápal.

Uwasar naznačil svým mužům, aby čekali u dveří.

Protože Legarth byl Pozemšťan, nacházel se na rozdíl od Vounera, o jehož pobytu na Aralonu žádná oficiální místa nevěděla, pod

ochranou Impéria. Uwasar měl v podstatě svázané ruce, ale protože ve hře byl buněčný aktivátor, odvážil se překročit pravomoce.

Dal Legarthovi pár facek, aby ho probudil.

Legarth škytl, otevřel ztěžká víčka a zamrkal na Uwasara.

„Vy jste opilý!“ vykřikl Uwasar, chytil dopravce za klopy saka a postavil ho na nohy. „Jsme tajná služba Lékařské rady. Musíme vás vyslechnout!“

Legarth se nejistě zašklebil.

„To jste ho dostali tak rychle?“ zeptal se.

Legarth mluvil o Pozemšťanovi!

„Takže on tu byl?“ vyjel na něj Uwasar.

„Tady?“ chichotal se Legarth. „Poslal sem prázdnou bednu, ten rošťák! Jo, prázdnou bednu pro starýho kámoše, s dopisem na rozloučenou...“

„Kde je teď?“ »

Dopravce se zatvářil tak smutně, až v té chvíli vypadal dokonce střízlivě.

„V Dounu,“ řekl. „Teď už je v Dounu.“

Uwasarovy oči se protáhly do škvírek. Takže Vounera v Paschi nechytily. Nemělo smysl vyslýchat tohoto opilce dál. Strčil Le~ farma zpátky do křesla.

„Budu si na vás stěžovat,“ zakňoural dopravce.

Ale Uwasar ho už neposlouchal. Stál venku mezi svými muži.

Museli se rychle dostat k transmitteru a zjistit, kde v Dounu bude vyloženo Legarthovo poslední zboží. Uwasar se už postará, aby své muže propašoval do transmitteru. Možná se mu podaří polapit Vounera na druhé straně dřív, než pronikne na základnu Impéria. Buňky se rozkládaly na molekuly a molekuly na atomy. Proces, který bylo možné zachytit matematicky, reálně však nikoliv. Hendrik Vouner se v bezčasovém intervalu rozložil na atomy a znovu se složil na jiném místě planety. Fyzikové tvrdili, že z transmitteru vždycky vyjde stejné těleso, jaké do něj vstoupí. Filozofové zase tvrdili, že na to není žádný důkaz. Pravdou však bylo, že když se Hendrik Vouner probral, probral se i se svým strachem a starostmi o aktivátor. Probral se s nenávistí proti všem, kteří ho chtěli zabít a vzít mu šanci na věčný život.

Byl přesvědčen, že se transmitterový přesun podařil. Nyní se nacházel někde v Dounu, uzavřený v plastické bedně, která byla dostatečně velká na to, aby přijala lidské tělo.

Nezůstalo mu nic jiného než počkat, až náklad dorazí na určené místo a až jeho bednu někdo otevře. Zasmušile se ušklíbl, když si představil úžas nějakého blazeovaného sběratele dřevěných sošek, kterému z jeho bedny namísto toužebně očekávaných exemplářů vyleze ušmudlaný chlapík, Mezitím ho stroje pořád někam přenášely a převážely. Celou dobu přitom svíral pistoli.

Pak najednou bedna tvrdě dopadla a Vouner se udeřil do hlavy. Otřepal se a zjistil, že ho naložili a že ho zase někam odvázejí. Svě původní představy ohledně buněčného aktivátoru musel řádně zkorigovat. Pokud se mu ještě někdy v životě podaří proniknout do Impéria i s aktivátorem, pokud znovu získá svobodu, stane se sice nesmrtelným, ale také zahořklým, podezřavým a nenávisným mužem.

To byla cena, kterou Hendrik Vouner musel zaplatit.

Z psychologického hlediska se stal člověkem, který se nedokázal vypořádat se svým problémem. Třásl se strachem a nejistotou.

Vozidlo s jeho bednou projíždělo Dounem, Vounerovi se dosud nic příliš špatného nestalo, nikdo ho momentálně neohrožoval, ale přesto se třásl strachem.

Chtěl si zahvízdat nějakou melodii, ale nedokázal to.

Celé tělo se mu topilo ve studeném potu. Vytřeštěnýma očima zíral do temnoty kolem sebe.

Buněčný aktivátor na jeho prsou vážil snad tuny. Vouner křičel nesouvislá slova. Báł se, hrozně se báł. Před očima mu začaly tančit barevné kruhy a měnily se v postavy.

Konec!

Vůz se zastavil.

Strach zalezl zpátky do ulity. Vouner se zhluboka nadechl a přitiskl si roztřesené ruce na prsa. Něco se s ním stalo, něco se v něm během této děsivé cesty změnilo. Vouner byl sám sebou tak zaměstnán, že si ani neuvědomoval, jak jeho bednu někam odnášejí.

„Dejte to sem!“ ozval se drsný hlas.

Vounerem to trhlo.

Znovu ho někdo zvedl a poponesl.

„Fajn,“ řekl ten hlas. „Postavte to tady a nechtě mě s tím 0 samotě.“

Ten, kdo venku mluvil, očividně poslal pryč dva nebo tři roboty. Ale Vounera naplnilo novou nadějí pomyšlení, že tu zatracenou bednu

snad někdo za chvíli konečně otevře. Nadějně bylo
1 zjištění, že onen muž hodlal zůstat se zbožím sám.

Kdosi si odkašlal a pak zamlaskal.

K bedně se přiblížily kroky. Někdo zaklepal na víko. Pak pře-štípl
ocelové pásky.

A otevřel . . .

Vouner spatřil vousatou tvář, která se při pohledu na něj vyděsila.

Vouner na ni namířil zbraní a chraplavě přikázal: „Ani hnout,
starochu!"

Uwasar se zadrženým dechem prošel v čele svých mužů kontrolami
u vchodu do transmiteru. Popadl za paži prvního Arase, kterého
spatřil, a křikl na něj: „Okamžitě zastavit všechny zásilky!
Mimořádný rozkaz Lékařské rady!"

Muž na něj nechápavě pohlédl. Uwasar mu podržel před očima
průkaz. „Honem! Pospěšte si, nebo jste právě přišel o místo!"

Muž se vřítel do malé kajuty a hmátl po dorozumívacím zařízení. Po
chvilce hlásil: „Všechno jsem zařídil, pane. Hodron vás prosí do své
kanceláře, abyste správě transmiteru vysvětlil své mimořádné
opatření."

Uwasar se suše zasmál. „Hodron ať laskavě přijde za mnou, jestli si
chce popovídat!"

Zaměstnanec zbledl.

„Tak rychle, odveďte nás do nákladové části!" vyjel na něj Uwasar.

Muž si pospíšil. Utíkali po velké rampě, ke které vedlo několik
transportních pásů. Pracovala tam spousta robotů. Bez ustání
nakládali menší či větší bedny. Zaměstnanec ukázal na jednoho
Arase.

„To je Zoun-Pergal," představil ho. „Vede tuhle směnu."

Zoun-Pergal zlostně odsekl: „To vy jste přerušil nakládku?"

„Jistě," ostře odpověděl Uwasar. „Povídám okamžitě zastavit!" A
ukázal průkaz.

Zoun-Pergal se otočil jako píchnutý tarantulí a křikl několik rozkazů.
Dopravníky se zastavily. Roboti přestali pracovat.

„Chováme oprávněné podezření, že se v nákladu schovává
nebezpečný zločinec," začal Uwasar. „Posílali jste dnes do Dounu
náklad jistého Pozemšťana-jmenuje se Legarth?"

„Okamžik," požádal Zoun-Pergal a podíval se do papírů. „Ano, před
chvilí odešla do Dounu jedna Legarthova zásilka."

Uwasar řekl: „Okamžitě je nutné prohledat všechny jeho bedny,

které tu máte!" Kývl na své muže.

Po dvaceti minutách však věděl, že pátrali marně.

„Ukažte mi dodací listy zásilky, která odešla," požadoval Uwasar.

„Rád bych zjistil, kam to zboží šlo."

Zoun-Pergal mu předal doklady. Uwasar v nich netrpělivě listoval. Najednou zbledl.

„Co..., copak je?" zeptal se opatrně Zoun-Pergal.

Uwasar vzal dodací listy a zmačkal je do koule. Pak si je strčil do kapsy a řekl svým lidem: „Vrat' se zpátky do Forungsu. Tuhle práci budu dál provádět sám."

A rozhodným gestem zamezil všem případným námitkám.

„Musím do Dounu," řekl pak šéfovi směny. „Pošlete mě tam transmitterem."

„Samozřejmě," přikývl Zoun-Pergal.

Uwasar prošel branou transmitteru a byl přenesen do Dounu.

Později se říkalo, že v Dounu z přístroje nikdy nevyšel, ale to byla legenda. Ve skutečnosti Uwasar v Dounu zmizel a už ho nikdo nikdy neviděl. Pátrání nejvyššího mluvčího Tabese prokázalo, že Uwasar možná opustil Aralon. Ale s jistotou se to nevědělo.

Vouner vyskočil z bedny a neustále mířil zbraní na starce.

Vousatý muž byl Pozemšťan. Bedna stála v místnosti, která byla zčásti zařízena jako kancelář a zčásti jako obývací pokoj.

„Kdo jste?" vykoktal stařec. „Jak jste se dostal do té bedny?"

„Posaďte se támhle na tu židli," nařídil mu Vouner. „A nepokoušejte se volat o pomoc."

Vousatý muž uposlechl a Vouner v klidu počkal, až se konečně posadí.

„Dobře mě poslouchajte," řekl pak. „Jsem v zoufalé situaci. Před ničím necouvnu."

Muž na Vounera zíral jako na ducha.

„Co po mne chcete?" vykoktal.

„Ve kterém městě se nyní nacházím?"

„Město?" nechápavě vyhrkl vousáč. „Co tím myslíte? Nerozumím vám..."

Vouner vykročil a pohrozil mu zbraní. „Žádné výmluvy! Dobře vím, že jsem v Dounu!"

„Asi vám přeskočilo."

„Zkusíme to jinak," řekl Vouner. „Jak se co nejrychleji dostanu na základnu Impéria?"

Muž se k Vounerovu překvapení rozesmál. „Proč chcete na základnu?”

„Jsem na útěku. Chci ochranu Impéria.”

„Prosím,” řekl ten muž. „Máte ji mít.”

„Tak dost!” vyjel na něj Vouner. „Nepokoušejte se o žádné triky, nebo...”

„Dříve než mě zabijete, mladý muži, rád bych vám prozradil, kde to vlastně jste,” přívětivě se usmál stařec. „Stojíte tvář v tvář veliteli základny Impéria. Jmenuji se O'Day a vy stojíte přímo v srdci imperiální základny.”

Hendrik Vouner svěsil ruku se zbraní a s úlevou si oddechl.

„Očekával jsem zásilku dřevěných vyřezávaných figurek,” řekl O'Day. „Ale možná, že byste mi mohl vysvětlit, proč jsem ji nedostal.”

„Vydáte mě Arasům?”

„Proč bych to dělal?”

„Pro tohle,” řekl Vouner a ukázal svůj aktivátor. „Kvůli tornu mě pronásledují. Stačí to jako důvod?”

„Ovšem,” suše opáčil O'Day. „Jak jste se k tomu přístroji dostal?”

„Našel jsem ho na druhé planetě Velanderu.”

„Kde to je?”

Vouner mu to řekl. Vyprávěl veliteli základny celý příběh svého útěku. Nic nevynechal...

Pak ti dva seděli proti sobě, beze zbraní, a popíjeli whisky.

„Pokud je váš příběh pravdivý, buněčný aktivátor patří vám.

Administrátor Rhodan vám pouze nabídne, že ho odkoupí za deset milionů solarů,” řekl O'Day.

„To je hodně peněz,” lhostejně opáčil Vouner.

Velitel na něj ostře pohlédl. „Vaše zpráva bude samozřejmě přešetřena. Bude to tvrdé...”

„Já vím.”

„Máte hlad?”

„Ano,” přiznal Vouner. „Už dlouho jsem pořádně nejedl.”

O'Day objednal jídlo a pak řekl: „Dávám vám svůj malý byt k dispozici. Můžete se vykoupat a prospat se. Já si mezitím promluvíím s Terranií.”

Vouner však okamžitě vyskočil.

„Moment!” zvolal. „Než opustíte tuto místnost, musíte mi dokázat, že jsem fakticky na základně.”

Velitel se zašklebil a přejel si rukou přes vousy. Kývl na Vounera.

„Pojďte k oknu.“

Vouner přistoupil k veliteli a podíval se ven. Spatřil kopuli, na které se třepotala vlajka Impéria. Z kupole vedly čtyři dlouhé boční budovy.

„Spokojen?“ zeptal se O'Day.

Vouner rozpačitě přikývl. Zůstal však nedůvěřivý i poté, co ho velitel nechal o samotě. Napustil si vanu, svlékl se a vlezl do vody.

Tam potom usnul . . .

„Mluvil jsem s Perrym Rhodanem,“ oznamoval mu velitel, když po pár desítkách minut přišel do koupelny a vzbudil ho. „Je načešte sem.“

„Kvůli mně?“

O'Day zavrtěl hlavou a ukázal na aktivátor.

„To spíše kvůli téhle věcičce.“

PUSAN byla jednou z nejmodernějších lodí imperiální flotily. Byla postavena ke speciálním účelům, především pro rychlé zákroky. I když měla celých pět set metrů v průměru, k jejímu ovládnutí stačilo třicet mužů.

Kromě obvyklé posádky se na palubě momentálně zdržovali Pěny Rhodan, Reginald Bull a myšob Gucky. Ti tři reprezentovali nejvyšší složky Impéria.

„Já si myslím, že to bude jenom pohádka,“ už poněkolkáté namítal Gucky,

„O'Day není pohádkář,“ mínil Bully. „Kromě toho každá stopa aktivátoru stojí za to, aby byla sledována. Zase je tu pár mutantů, kteří potřebují buněčnou sprchu, a raději bychom je vybavili aktivátory.“

„Pěťadvacet aktivátorů,“ hořce poznamenal Rhodan. „Potřebovali bychom jich aspoň desetkrát tolik. A zatím jsme jich našli jenom devět. . . Zbývajících Šestnáct třeba ani nenajdeme, nebo se jich zmocní lidé, kteří budou pro Impérium zcela bezvýznamní.“

„Ty ho máš a Atlan taky,“ zašklebil se Bully. „To je nejdůležitější.“

Rázné kroky a směsice hlasů, bouchání dveřmi, vojenské rozkazy. Vouner vstal z postele a odešel do O'Dayova obývacího pokoje.

Už je to tady...

Na základnu přiletěl Pěny Rhodan. Během posledních hodin se Vouner dal zcela do pořádku. Velitele základny jeho aktivátor absolutně nezajímal.

Pak kdosi zaklepal na dveře.

„Dále!“

O vteřinu později Vouner spatřil nejmocnějšího muže Impéria, Nesmrtelného Perryho Rhodana. Za Perryem vstoupil do místnosti usmívající se velitel základny.

„Dobrý den, pane Vounere,“ řekl Rhodan.

Vouner se uklonil.

Nato O'Day zavřel dveře. Přišli jenom oni dva. Žádná stráž, žádní vojáci, žádní mu taň ti.

Vouner viděl Prvního Administrátora mnohokrát na záznamech nebo na snímcích. Ovšem nic z toho neodpovídalo skutečnosti. Díval se na vysokého štíhlého muže s vážnou, výraznou tvář a očima, na jejichž pohled se nezapomíná.

Perry Rhodan byl Nesmrtelný. Bylo to na něm vidět.

„Posadíme se,“ navrhl Rhodan.

„Jistě,“ řekl O'Day a podal mu židli,

Velitel byl jemný, citlivý muž. Zato Hendrik Vouner byl plný nenávisti a nedůvěry.

Byl totiž nešťastný.

Rhodan na něj upřeně pohlédl. „Samozřejmě, že je vám jasné, proč jsem tady,“ řekl. „Nemá smysl si nic namlouvat. Pokusím se od vás ten buněčný aktivátor koupit. A vyjmenuji vám tisíc důvodů, proč byste mi ho měl prodat.“

Vouner přikývl a Rhodan začal mluvit. Nikdo ho nepřerušoval.

Vouner se dozvěděl věci, o kterých neměl ani tušení.

„To je vše,“ skončil pak Rhodan. „Teď jste na řadě vy.“

„Velitel základny vám jistě prozradil, co všechno jsem musel prožít, než jsem se dostal do bezpečí,“ zamumlal Vouner. „Dělal jsem věci, za které se musím stydět. Dělal jsem je jenom proto, abych aktivátor získal pro sebe.“

„Já vím,“ řekl Rhodan.

„Zabíjel jsem,“ řekl Vouner. „To kvůli mně je nyní na Aralonu zatčeno několik Arasů, kteří čekají na pomoc. Způsobil jsem jim neštěstí. Za tento přístroj jsem draze zaplatil.“

„Chápu,“ řekl Rhodan.

O'Dayova tvář se zasmušila.

„Ale taky jsem se poučil,“ pokračoval Vouner. „Zjistil jsem, že je spousta velmi důležitých věcí, které nebereme vážně, protože se zdají být samozřejmé. Ale nejsou ani nedůležité, ani samozřejmé.“

Hendrik Vouner sňal aktivátor z krku a hrál si s ním.

„Dokud jsem měl tenhle aktivátor u sebe, nepoznal jsem ani přátelství, ani pomocnou ruku. Všichni se za mnou honili, každý se mi ho pokoušel sebrat, i kdyby mě měl zabít. Nikde jsem nebyl v bezpečí. Neměl jsem nic - kromě nesmrtnosti.“

Rhodan vstal.

„Buněčný aktivátor patří vám," řekl. „Nemám právo ho od vás kupovat.“

„Ne," řekl Vouner a také vstal. Přistoupil k Rhodanovi a podával mu svůj drahocenný majetek.

„Berte," řekl. „Patří vám.“

Několik vteřin si oba muži hleděli upřeně do očí, potom Rhodan pomalu zvedl ruku a aktivátor si vzal.

„Dáváte mi ho dobrovolně a z vlastní vůle?"

„Prodám ho za pět set tisíc solarů," řekl Vouner.

O'Day impulzivně vyhrkl: „Ale má přece hodnotu deseti milionů!"

Rhodan přešel mlčky k psacímu stolu a vytáhl šek.

„Vypsal jsem vám deset miliónů solarů," řekl.

Vouner si vzal šek a potřásl si rukama. Pak se Vouner mlčky odvrátil a rychle opustil místnost. Věděl, zeje to nezdvořilé,, ale nemohl jinak. Když míjel jednu z obytných místností, uviděl tři muže, kteří. hráli karty. Vstoupil dovnitř.

„Chcete si zahrát?" zeptal se ho jeden z hráčů.

„Rád..."

„A máte peníze?"

„Něco jo..."

Rhodan schoval buněčný aktivátor do kapsy. O'Day se k němu otočil. Díval se z okna.

„Dal vám ten aktivátor z přesvědčení, pane," řekl. „Myslím, že se ho chtěl zbavit. Je to neuvěřitelné. Zbavil se nesmrtnosti...

Neuvěřitelné!"

Rhodan se tiše zasmál.

„Já mu rozumím," řekl.

„Opravdu, pane?"

„Jsou věci, které jsou důležitější než nesmrtnost," odpověděl

Rhodan. „A Vouner to zjistil.“

„Myslíte, pane? Co může být pro člověka cennější než jeho vlastní, nekonečně dlouhý život?"

„Je tu něco..."

„Co, pane?"

Rhodan se podíval z okna na vlajku Impéria.

„Svoboda. Skutečná, vnitřní svoboda, veliteli O'Dayi," řekl.

William Voltz

ŠTVANEC Z ARALONU

ROMÁNY SE ŠŤASTNÝM KONCEM

Edice Perry Rhodan, sv. 154

Z německého originálu Der Gehetzte voñ Araion, vydaného nakladatelstvím Verlagsunion Erich Pabel-Arthur Moewig KG v Rastattu roku 1985, přeložil Jaroslav Kuťák.

Vydal jako svou tisící třístou šedesátou devátou publikaci

IŽ, s. r. o., Václavské náměstí 36, Praha 1, roku 1998.

Odpovědný redaktor Josef Frai.

Výtvarný redaktor Jan Přibík. Vytiskl Mír, a. s., Přátelství 986, Praha 10-Uhřetěves.

Vydání první. Tematická skupina 13/34.